

Motion till riksdagen 2006/07:U207

av **Hans Linde m.fl. (v)**

Fattigdomsbekämpning och kampen för demokrati i Bolivia

1 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige som enskild stat och som medlem av EU kraftfullt måste understödja bolivianska folkets möjligheter att skapa en ny mer demokratisk författning.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige som enskild stat och som medlem av EU understöder det bolivianska folkets möjligheter att försvara sig mot multinationella företags illegala plundring av Bolivias naturtillgångar.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige som enskild stat och som medlem av EU efter Bolivias långa historia av ett 500-årigt förtryck och plundring måste understödja det bolivianska folkets möjligheter att ta till vara sitt lands naturtillgångar.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige som ett led i kampen för en demokratisk utveckling stöder det bolivianska folkets och dess folkvalda regerings rätt att utan inblandning från främmande makter och transnationella företag självt bestämma hur man ska komma till rätta med den ojämna fördelningen av landets resurser.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att Sverige både i egenskap av enskild stat och medlem i EU som ett led i kampen mot fattigdomen understöder det bolivianska folkets och dess valda regerings rätt att utan yttre inblandning genomföra en genomgripande jordreform.

Fel! Okänt namn

2 En kamp mot fattigdom – för demokrati och social rättvisa

Vänsterpartiets politik i utrikespolitiska frågor grundar sig på respekt för mänskliga rättigheter, jämställdhet mellan män och kvinnor, folkrätt och demokrati. För att en sådan politik inte enbart skall förvandlas till moraliserande pekpinningar och indignerade beskrivningar av existerande missförhållanden krävs att de materiella, ekonomiska förhållandena förändras och fattigdomen bekämpas – en fattigdom som inte bara består i brist på föda och tak över huvudet utan också av brist på och jämlika villkor när det gäller utbildning, kunskap och makt.

Ett land där dessa frågor är synnerligen aktuella är Bolivia där landets befolkning i en folkomröstning bestämt att man önskar ta ett fastare grepp om landets naturtillgångar, skriva om sin ålderdomliga författning och genomföra en jordreform.

3 Från militärdiktatur till demokrati

Bolivia var under 1970- och 1980-talen en av flera militärdiktaturer i Latinamerika. Landets mest framträdande diktator var under många år Hugo Banzer. Han samarbetade med andra diktatorer i Latinamerika, såsom Videla i Argentina, Stroessner i Paraguay och Pinochet i Chile m.fl., när det gällde att förfölja vänstern, tortera och mörda vänsterledare och oppositionella.

Under 1980-talet återgick Bolivia till ett demokratiskt styrelseskick. Den tidigare diktatorn Banzer blev vald till president. Hans parti ADN ingick efter valet i en stor koalition, där en rad andra politiska partier bl.a. MIR, som kallade sig socialdemokratiskt, fanns med. Vänstern och MAS (Movimiento al Socialismo), lett av den omstridde fackföreningsledaren Evo Morales, utgjorde med sitt enda mandat praktiskt taget den enda oppositionella kraften i landet.

4 Bruket av koka i Bolivia

Evo Morales företrädde de bönder som tidigare varit gruvarbetare, som massavskedats när gruvorna inte lönade sig längre. Gruvarbetarna hade spelat en viktig, ibland avgörande roll i Bolivias tidigare historia. Under Banzers tid fördrevs de från gruvdistrikten till djungelområdena i Chapareprovinsen. Med sig ut i djungeln, där man började bruka jorden, hade de sin fackliga stridbarhet och bruket av koka som de tuggat för att klara det hårda jobbet i gruvorna – ett bruk som är femtusenårigt bland den stora indianbefolkningen i Bolivia. De odlade utöver andra grödor följaktligen också kokablada – främst för inhemskt bruk. Bruket att tugga kokablada är mycket utbrett i Bolivia. Det ger en

viss stimulans när de vistas på höga höjder eller gör livet en smula uthärdligare i exempelvis hårt gruvarbete. Det var dock uppenbart att en del av den koka som köptes upp från böndernas odlingar av inköparna såldes för annat än att tillfredsställa det inhemska bruket att tugga kokablåd. På 1800-talet kom dock europeiska kemister på att de kunde omvandla koka till kokain, som ger helt andra effekter än bruket att tugga koka. Koka ingår för de flesta bolivianer som en självklar rituell del av vardagslivet.

Kokaodlandet var en viktig del i böndernas försörjning. Kokaodlandet var dock inte av samma omfattning som kokaodlandet i Colombia. Bönderna kunde dock tänka sig att odla annat än koka, men för detta krävdes någon form av övergångsprogram och visst ekonomiskt stöd från regeringen under övergångsperioden. De krävde flera och bättre kommunikationer så att sådana varor kunde nå marknaden. Banzer och hans efterföljare visade dock föga intresse för dessa krav.

5 USA och kokaodlandet

Redan under president George Bushs tid på 80-talet proklamerade USA:s regering att de skulle ”rycka upp kokabusken med rötterna”, eftersom Bush-administrationen såg odlandet av koka som grunden till kokainsmugglingen och kokainkonsumtionen till USA. Denna politik gjorde Banzer till sin egen politik utan att intressera sig för hur bönderna som odlade koka skulle klara sin försörjning.

Det var en politik som var utmanande för bönderna både ur ekonomisk och ur kulturell utgångspunkt. Någon ersättning för förlorade inkomster skulle man inte få. Inte heller tog man böndernas krav för bättre kommunikationer, som var en förutsättning för att odlandet av andra grödor än koka skulle kunna konkurrera med kokaodlandet, på allvar. USA:s och Banzers politik stred dessutom mot ursprungsbefolkningens kultur, där tuggandet av kokablåd var en viktig ingrediens.

I stället för att inleda en dialog med bönderna i Chapare och i andra delar av Bolivia sände Banzer polis och militär mot bönderna. Bönderna underströk sina krav med att genomföra strejker, blockera landsvägar och andra aktioner. Polisen och militären svarade med brutalitet och olika attentat mot bondeledare. Man arresterade och misshandlade böndernas ledare – såväl kvinnorna som männen. Flera stridbara bönder mördades av paramilitära grupper. Försök att mörda MAS enda språkrör i parlamentet, Evo Morales, misslyckades dock.

Under Evo Morales tid som president var en av de första åtgärderna han vidtog att begränsa odlandet av koka. Varje kokaodlande bonde skulle inte få använda mer än en viss begränsad areal för att odla koka.

Fel! Okänt namn

6 Högerens angrepp på MAS och Evo Morales

Banzers och hans efterföljares regeringar försökte att bli av med Evo Morales. Man förtalade honom och man försökte underbygga anklagelserna med fabrikerade bevis och lyckades beröva honom hans parlamentariska immunitet. Evo Morales hade dock dessförinnan blivit känd utanför landets gränser. Han hade proklamerat att han avsåg att ställa upp i valet till president.

Under valkampanjen utvidgades den politik som hans parti bedrivit till att inte bara handla om kokaböndernas situation. Den kom även att angripa den bolivianska regeringens neoliberal politik som bland annat gått ut på att privatisera landets elproduktion. Följden av privatiseringen av elproduktionen ledde till att elpriserna löpte amok samtidigt som det transnationella företag som tagit över produktionen inte gjorde överenskomna investeringar för att modernisera produktionen.

När Bolivias alla vattentillgångar därefter skulle privatiseras ledde detta till så kraftiga protester att den dåvarande regeringen tvingades retirera.

7 Valet 2002 och USA:s agerande

I maj 2002 låg MAS på 4 procent i opinionsundersökningarna. Evo Morales hoppades då på att man om medlemmarna i MAS arbetade bra i valrörelsen skulle kunna komma upp i 9 procent. Opinionssiffrorna dagarna före valet visade på 11 procent. Den slutliga sammanräkningen visade att MAS erhållit 22,1 procent av rösterna. MAS hade blivit näst största parti i Bolivia efter högerpartiet MNR, som leddes av gruvmagnaten Gonzalo Sanchez de Lozada. Det socialdemokratiska MIR, som leddes av Jaime Paz Zamora, korruperat efter sitt samregerande med Banzer/Quiroga, gick kraftigt tillbaka. Tillsammans hade för övrigt MIR:s ledare och ledaren för det högerpartiet NFR Manfredo Reyes Villa kallats till USA för konsultationer när det gällde hur man skulle ”hantera” Evo Morales och MAS. För Reyes Villas del blev valet ett rejält fiasko.

Före och under valkampanjen hade USA:s ambassadör i Bolivia uppträtt på ett sätt som hör den gamla amerikanska ”knölpåkspolitiken” till. USA-ambassadör Manuel Rocha förklarade tre dagar före valet att USA skulle dra bort allt ekonomiskt och finansiellt bistånd om Evo Morales valdes till president. Han gjorde uttalande öppet och officiellt i den sittande presidenten Quirogas närvaro, utan att denne på något sätt kommenterade ambassadörens osedvanligt klumpiga inhop i den bolivianska valkampanjen.

8 Sanchez de Lozada som president

När parlamentet sammanträdde efter valet visade det sig att MAS fått 11 platser i den viktiga senaten. Ledamöterna talade inte spanska utan det indi-anska urbefolkningens språk quechua och aymara och tuggade koka för att visa att koka inte var detsamma som kokain.

Ingen av presidentkandidaterna hade dock fått 50 procent av antalet av-givna röster, vilket krävs för att man skall bli president i Bolivia. När ingen får över 50 procent är det parlamentet som utser president. Det bildades åter en stor koalition med de Lozadas MNR i spetsen uppbackat av MIR och en del andra mindre partier.

Till sitt förfogande i valkampanjen hade de Lozada, Zamora och Reyes Villa haft miljoner och åter miljoner dollar att förbruka. Evo Morales hade knappt inte ens pengar till en enkel valbuss att resa runt i landet med. Men det var uppenbart att en kraftig omsvängning i boliviansk politik var på väg.

Sanchez de Lozada fortsatte den neoliberala politik som tidigare förts av Banzer och Quiroga. Han inledde en långtgående privatiseringspolitik. Han mötte hårt motstånd när det gällde privatiseringen av Bolivias vattentill-gångar. Detta motstånd blev än hårdare när det gällde Bolivias gas- och olje-tillgångar. De Lozadas regering tecknade ett stort antal kontrakt med en rad transnationella företag om Bolivias naturtillgångar – avtal som aldrig ratifice-rades i det bolivianska parlamentet, vilket enligt boliviansk grundlag måste ske för att de skall anses giltiga. De transnationella företag det handlade om var framför allt europeiska. Det största av dem var det spanska oljeföretaget Repsol.

Protesterna mot de Lozadas politik växte snabbt. En folklig mobilisering mot regimens politik inleddes med strejker, vägblockeringar och stora de-monstrationer. La Paz spärrades av den sociala rörelsens aktivister. I detta läge satte regeringen in militären som sköt skarpt mot demonstranterna. Ett hundratal av dem dödades. Regeringens politik förmådde dock inte stoppa protesterna. Resultatet blev i stället att de Lozada tvingades avgå och över-lämna makten till sin vicepresident, Carlos Mesa. Sanchez de Lozada läm-nade tillsammans med delar av sin regering Bolivia med sina förmögenheter och reste till Florida, USA.

9 President Mesa förmår inte förverkliga folkomröstningsresultatet

President Mesa tvingades utlova en folkomröstning om hur man skulle han-tera landets naturtillgångar samt en författningsreform. En sådan genomfördes också. Folkomröstningen visade att, som president Mesa uttryckte saken, ”Bolivias folk måste ta ett stadigt grepp om landets naturtillgångar”. Hur detta konkret skulle genomföras talade han dock inte om. Dessutom visade folkom-röstningen att landets grundlag måste omarbetas. De flesta författningar i

Fel! Okänt namn på

Latinamerika är gamla och tillkomna för att tillgodose en oligarkis intressen. Ursprungsbefolkningen har diskriminerats på en rad områden på ett apartheidliknande sätt – även i Bolivia, där landets ursprungsbefolkning varit och är i majoritet. I Bolivia räknades inte landets urbefolkning som fullvärdiga medborgare. Människor som tillhörde urbefolkningen var inte registrerade i någon form av folkbokföring. De fanns inte, räknades inte. Diskrimineringen tog sig många bisarra uttryck. För något decennium sedan hade urbefolkningen inte tillåtelse att gå på La Paz trottoarer.

Bolivias politiska kris var emellertid inte löst i och med folkomröstningen. Striden kom efter folkomröstningen att handla om hur folkomröstningsresultatet skulle tolkas och förverkligas.

Då inget hände fortsatte demonstrationerna, strejkerna och vägblockeringarna. Den sociala rörelsen med MAS i spetsen växte alltmer i styrka, vilket ledde till att även Mesa avgick som president. Näst på tur att ta över presidentposten var talmannen i senaten och deputeradekammaren – men dessa båda politiker var kända för att stå mycket långt till höger – framför allt senatens talman Vaca Diez. Om någon av dessa accepterade presidentposten skulle det ha varit en så oerhörd utmaning mot den sociala rörelsen och ursprungsbefolkningen att inbördeskriget hade stått för dörren. De båda talmännen drog sig dock tillbaka. I stället accepterade Högsta domstolens ordförande Eduardo Rodriguez, som var näste man i tur, att bli president. Grundlagen tillät honom dock inte att vara president mer än ett halvår. Därefter måste nyval hållas och en ny president utses.

Nyval hölls den 18 december 2005. MAS och Evo Morales vann en jordskredsseger. MAS vann 54,3 procent av rösterna. Den närmaste kandidaten var Quiroga från partiet Podemos (tidigare ADN) som endast fick 28 procent av rösterna. Det var första gången på 180 år som en president och hans parti vann ett val med egen majoritet. Valet hade liksom den tidigare folkomröstningen om landets naturtillgångar och konstitution gått lugnt och fredligt till. Ett stort antal av de valsedlar som avgivits i de områden där Podemos hade en stark förankring och stort inflytande hade dock ”försunnit”. I sitt första tal efter valet riktade därför Evo Morales skarp kritik mot den valkommitté som var ansvarig för valets genomförande.

10 MAS valseger

När Evo Morales tillträdde som president förklarade han med eftertryck att en ny period i Bolivias historia inletts. Det var slut på diskrimineringen. Ursprungsbefolkningen, som utgör majoriteten av Bolivias befolkning, hade åter blivit herrar i sitt eget land. Han jämförde det som inträffat i Bolivia med apartheidsystemets avskaffande i Sydafrika. Det var slut på den tid då landets oligarki för privilegier för egen del i strid med gällande lagar kunde sälja ut landets tillgångar för en spottstyver. Bolivias historia, med en enda lång historia av utplundring, var till ända, menade Evo Morales.

MAS får dock ta över en mängd problem som skapats av tidigare nyliberala regeringar. Vid det senaste G 8-mötet kom man överens om att ge Sydamerikas fattigaste land skuldavskrivningar, men samtidigt finns det en rad villkor för dessa avskrivningar.

Den nya regeringen brottas i dag med en mängd problem med oligarkin som har sitt starkaste fäste i provinsen Oriente, där också de stora tillgångarna av olja, gas och metall finns. Oligarkin driver i strävan att bevara sina privilegier och skydda de rikedomar de under militärdiktaturen tillskansat sig på ett olagligt sätt en separatistisk politik i förhållande till övriga Bolivia. Man eftersträvar en autonomi som innebär att man avhänder sig ansvaret för Bolivias fattigare provinser. Oligarkin har goda förbindelser med USA och stora USA- och Europabaserade multinationella företag, som på olika sätt försöker att blanda sig i Bolivias interna angelägenheter.

Evo Morales var även snabb att bygga ut förbindelserna med och skaffa bistånd från grannländerna. Landets förbindelser med Chile, ett grannland som Bolivia länge haft ett frostigt förhållande till ända sedan det s.k. salpeterkriget 1879–1883, har förbättrats.

11 Nationaliseringarna av gas och olja

Den 1 maj 2006 förklarade Evo Morales att landets tillgångar av gas och olja skulle "nationaliseras". Vad dessa nationaliseringar konkret innebär är ännu en smula oklart. Frågan handlar främst om att Bolivia vill ha ordentligt betalt av de transnationella företagen för det de exploaterar. Tidigare regimer har slumpat bort landets naturtillgångar. Kravet på nationaliseringar innebär inte att man vill kasta ut de transnationella företagen eller utestänga utländska investeringar, utan mer om att de till stora delar olagliga avtal som tidigare regering ingått med dem skall omförhandlas.

Spanien och EU:s s.k. utrikesminister Solana har uttalat sig både negativt och klumpigt om nationaliseringarna, då de drabbar det spanska petroleumföretaget Repsol. Han har uppenbarligen sett mer till snäva spanska intressen än till den frigörelseprocess från förtryck, diskriminering och utplundring som pågår i flera latinamerikanska länder.

Presidenterna Lula i Brasilien, Kirchner i Argentina, Tabare Vazquez i Uruguay och Chavez i Venezuela har ställt sig bakom Evo Morales politik.

12 En ny konstitution

I samband med sitt tillträde som president deklarerade Evo att man skulle påbörja arbetet med en ny grundlag för Bolivia. Ett av de första besluten som det nyvalda parlamentet fattade var att utse en konstituerande församling som skulle utforma en modern, mer demokratisk grundlag. Den 2 juli 2006 hölls val till den konstituerande församlingen i Bolivia. Arbetet i den konstitue-

Fel! Okänt namn på

rande församlingen påbörjades den 6 augusti 2006. Det har beräknats pågå under ett år. I den konstituerande församlingen ingår representanter från MAS och från oppositionen.

Oppositionen, som har sina rötter i den privilegierade oligarkin, har på olika sätt försökt att obstruera arbetet i församlingen. Det sades från början att den nya författningen skall antas med två tredjedels majoritet. Oppositionen har försökt att omtolka detta till att inte bara handla om hela den slutliga texten utan även om alla beslut som fattas i olika underkommittéer som utses inom den konstituerande församlingen. Ett sådant arbetssätt skulle inte bara starkt försena arbetet med den nya grundlagen utan sannolikt omintetgöra det. Oppositionen har även försökt organisera vad i svenska medier presenterats som strejker, men som i själva verket är lockouter – lockouter understödda av väpnade fascistiska kampgrupper som Naçion Camba och Juventud Cruceñista, vilka i flera fall har starka rasistiska inslag.

Oppositionen förefaller dock i skrivande stund ha funnit denna väg föga framkomlig när det gäller att påverka arbetet med en ny författning.

Behovet av en modernare författning är stort. Det är inte bara MAS och ursprungsbefolkningen som krävt detta. Även institutioner som Världsbanken och IMF har ansett att Bolivias grundlag måste moderniseras.

Utvecklingen handlar inte bara om att det bolivianska folket vill ta ett grepp om sitt lands naturtillgångar. Den handlar också om att man hyser en stark önskan om en djupgående demokratisering.

När det gäller Bolivias arbete med en ny författning och en demokratisering av samhällsförhållandena är den i högsta grad en process värd att stödja. Bolivia är på väg bort från diktatur, rasism, diskriminering och ekonomisk utplundring.

13 Den nya regeringens politik

Den nya regeringen har inlett en omfattande reformering av det bolivianska samhället. Då en stor del av befolkningen inte kan läsa och skriva har regeringen inlett en alfabetiseringskampanj. En stor del av befolkningen är inte folkbokförd och saknar därmed medborgerliga rättigheter. Är man inte registrerad finns man inte. Sålunda har man genomfört ett registreringsprogram så att en stor del av landets invånare som saknat både rösträtt och andra rättigheter får del av dessa. Regeringen avser också att införa en arbetsrättslagstiftning som förhindrar arbetsgivarna rätt att godtyckligt anställa och avskeda människor. Bolivia har i praktiken saknat en sådan lagstiftning. Den nya regeringen har sänkt avgifterna för el, vilket har stor betydelse för landets fattiga befolkning. Ett hälsoprogram som omfattat alla mellan 5 och 60 år har införts. Den nya regeringen har förhandlat fram ett avtal med Kuba och Venezuela som skall ge gratis hjälp åt synskadade. Den nya regeringen har också höjt pensionerna med 7 procent. Likaså har minimilönen höjts.

Den nya regeringen har omformulerat villkoren för upphandlingen av de stora malmtillgångarna i Mutún, i St. Cruz. Man eftersträvar att omförhandla

avtalen med de avtal som tidigare regeringar olagligt ingått med multinationella företag. Det är först om de transnationella företagen vägrar omförhandling som regeringen avser att nationalisera de tillgångar som det handlar om.

Regeringen har även inlett arbetet med en ny jordreform. Under diktatorn Banzers tid överfördes på olagligt sätt stora egendomar till ett fåtal medlemmar av den bolivianska oligarkin. Ofta var det urbefolkningens egendom som genom olika manipulativa vägar överfördes till redan rika latifundieägare (ungefär storgodsägare).

Det är ett digert reformprogram för att få bukt med flera sidor av den fattigdom som härskat i landet i århundraden.

14 Oligarkins attacker mot den folkvalda regeringen och faran för en militärkupp

Den 10 oktober inträffade en händelse i Bolivia som svårligen kan tolkas som annat än ett angrepp på Bolivias folkvalda regering och landets president. Anhängare till gruvägarkooperativ i Hunani-regionen gick till angrepp mot arbetarna i de statligt ägda gruvorna. Flera av angriparna var beväpnade. I den konfrontation som uppstod dödades 22 personer. Uppgifter förtäljer dock att obduktionen visat att flera av de dödade uppvisade skottskador av en art som bara åstadkoms av prickskyttar. Gruvägarkooperativen, som står oppositionen nära, och den bolivianska oligarkin, försökte lägga ansvaret för det inträffade på regeringen. Detta var inte det enda försöket att från den bolivianska oligarkins sida åstadkomma gnissel i samhällsmaskineriet i syfte att störta den folkvalda regeringen i Bolivia. Transportstrejker genomförda av åkeriägare och andra obstruktioner har också genomförts. Den situation som oppositionen och landets oligarki försökte och försöker skapa påminner mycket starkt om förspelet till militärkuppen mot president Allendes folkvalda regering i Chile.

Skyldiga till den blodsutgjutelse som följde av Pinochet och den chilenska militären kupp mot Salvador Allende och den chilenska demokratin var dock inte bara medlemmarna av Pinochets militärjunta. I det sammanhanget figurerade även flera stora internationella företag som exempelvis ITT.

Så ter sig utvecklingen ut även i dagens Bolivia. Det är dock i första hand inte USA-företag som är inblandade den här gången utan europeiska. I kulisserna finns de företag som bara för något år sedan undertecknade olagliga avtal med den då sittande genomkorrumperade regeringen under Sanchez de Lozada. Bland dem finns Petrobras, som fastän till namnet brasilianskt till största delen styrs från Wall Street, British Petrolerum (BP) och det spansk-ägda Repsol m.fl. Med andra ord: Europa är inblandat – och medskyldigt – till de angrepp som sker på den demokratiskt valda regeringen i Bolivia.

Även Europeiska unionen uppträder på ett sätt som måste ifrågasättas. Vicepresidenten i EU Alejo Vidal-Quadras, från Katalonien, har sammanträffat med ledaren för medborgarkommittén i St. Cruz, stor latifundieägare och

Fel! Okänt namn på

framträdande anhängare till framlidne diktatorn/presidenten Hugo Banzer, Herman Antello, och uttalat sig nedsättande om den demokratiskt valda regeringen i Bolivia och enligt den bolivianska dagstidningen El Deber förklarat att han skall göra allt för att stödja de krafter som arbetar mot den utveckling som inletts i Bolivia under Evo Morales. Likaledes har EU-kommissionären Benita Ferrero-Waldner uttalat sig förkänande om den demokratiskt valda regeringen i Bolivia. Det bör noteras att Evo Morales valdes till president med 54 procent av de avgivna rösterna och erhöll egen majoritet – något som inte inträffat på 180 år. Det bör i det här sammanhanget understrykas att det i det val som genomfördes 2005 var den tidigare förtryckta, hunsade och bespottade ursprungsbefolkningen (65 procent av landets hela befolkning) som på allvar engagerade sig i landets politiska utveckling för att ta dess öde i sina händer, en händelse som utan svårighet kan jämföras med apartheidsystemets upphävande i Sydafrika. Att efter ett sådant val tala förkänande om Bolivias demokrati kan inte betraktas som annat än en magnifik politisk fadäs.

15 Demokrati och fattigdomsbekämpning

Vänsterpartiet menar att Sverige som enskild stat och som medlem av EU kraftfullt måste understödja det bolivianska folkets möjligheter att skapa en ny mer demokratisk författning. Detta vill vi att riksdagen ger regeringen till känna.

Likaså anser Vänsterpartiet att Sverige som enskild stat och som medlem av EU bör understödja det bolivianska folkets möjligheter att försvara sig mot multinationella företags illegala plundringar av Bolivias naturtillgångar. Detta vill vi att riksdagen ger regeringen till känna.

Hela den långa historien av ett 500-årigt förtryck och plundring visar att Sverige som enskild stat och som medlem av EU måste understödja det bolivianska folkets möjligheter att ta till vara sitt lands naturtillgångar. Detta vill vi att riksdagen ger regeringen till känna.

En annan viktig del i kampen för demokrati och välbefinnande i Bolivia är kampen för social rättvisa. I landet måste det, förutom att det befrias från den plundring som det varit utsatt för under århundraden, också skapas en jämnare fördelning inom landet av resurserna. Sverige bör som ett led i kampen mot fattigdomen understödja det bolivianska folkets och dess folkvalda regerings rätt att utan inblandning från främmande makter och transnationella företag själva bestämma hur man skall komma till rätta med den ojämna fördelningen av landets resurser. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

En viktig del i ett program för en jämnare fördelning av resurserna utgörs av kravet på en radikal jordreform. I dag innehas en stor del av jorden i Bolivia av stora latifundier ägda av ett fåtal medlemmar av den bolivianska oligarkin. Många av dem har tillskansat sig dessa på olagligt sätt under Banzerdiktaturen. Jorden måste fördelas så att fler kan livnära sig av jord- och skogsbruk i stället för att ett fåtal berikar sig på den. Sverige borde både i egenskap av enskild stat och som medlem i EU som ett led i kampen mot

Fel! Okänt namn på

fattigdomen understödja det bolivianska folkets och dess folkvalda regerings rätt att utan yttre inblandning genomföra en genomgripande jordreform. Detta vill vi att riksdagen skall ge regeringen till känna.

Att uppfylla alla dessa krav ligger i linje med en politik som syftar till att utvidga demokratin, försvara de mänskliga rättigheterna och folkrätten som ett led i kampen mot fattigdomen. Fattigdomsbekämpning och kampen för demokrati betingar varandra.

Stockholm den 23 oktober 2006

Hans Linde (v)

Marianne Berg (v)

Kalle Larsson (v)

Gunilla Wahlén (v)

Jacob Johnson (v)

Lena Olsson (v)

Pernilla Zethraeus (v)